

ВОНА Ж БЕЗПОРОДНА!

Я — принцеска. Породиста турецька ангора. У моєму світі є два типи істот: ті, хто обожнює мене, і ті, хто ще цього не усвідомив. Якщо чесно, я навіть не ображаюся на останніх — вони, мабуть, просто мене не бачили. Я постійно перемагаю на виставках як найбільш породиста киця. І в мене є особистий перукар, масажист і майстер з котячого манікюру. Я — легенда котячого світу й зірка будь-якої подушки, на яку сяду. І ще є двійко двоногих. Він називає її «моя Люба», а вона його — «мій Любий». Двоногі піклуються про мою красу та комфорт, як і личить тим, хто служить істоті панської крові. До 2022 року в нас усе було чудово.

А коли почалася повномасштабна війна, мої люди збирались у безпечне місце. Я сховалась у шафі, тож мене

не знайшли. Вирішили, що приїдуть шукати через кілька днів, але не змогли. У наш дім зайшли дивні двоногі шкідники, які тут влаштували справжній розгардіяш. Я спершу не хотіла бруднити до них лапки. Та коли вони збирались їхати геть і намагалися поцупити мої нагороди за перемоги в котячих виставках, довелося попрацювати. Ми із сусідськими тваринами й щуром Козирем заманили їх у басейн, насипали туди наповнювача для котячих туалетів, а потім пустили воду, наповнювач застиг — і окупанти разом з ним. Згодом їх виколупали українські військові, які пояснили нам, що це — російські окупанти. Військові прогнали цих та інших шкідників ген-ген з Київщини.

І оскільки на Київщині більше нема тих потворних окупантів, я можу знову брати участь у котячих змаганнях і здобувати нові кубки.

Та зараз мене доглядає тільки моя Люба. Мій Любий пішов захищати Україну. Він пояснив мені, що шкідників ще не прогнали з інших територій, а там теж є котики й люди, тож їм теж треба допомогти. Тепер наш Любий у Силах оборони, а ми з моєю Любою готуємося до нових виставок і перемог у них.

Якось, коли я між масажем і обідом насолоджувалася тишею в саду, почула, що додому повернулася моя Люба. І вона була не сама! Людина привела котячу істоту. На вигляд створіння було невизначеного сірого кольору, з дивним відтінком пилу. Нагадувала не кошения, а радше шматок старого килима, який збиралися випрати, але передумали. Люба обережно поставила коробку на підлогу й сказала:

— Монро, це Кава. Не переживай, вона в нас не надовго. Кава переїде, щойно я знайду їй новий дім.

Я зиркнула на прибулицю й миттєво зрозуміла, що новий дім їй не світить. Ну хто ж таке вкотерить?.. Вигляд такий, ніби замість перукаря в неї двірник. Та я ще якоїсь зарази від неї наберусь... Вона ж безпородна!

— Няв, — сказала мала.

— Не нявкай тут, поки не вимилась як слід, — командувала я.

— О, ви вже спілкуєтесь, це добре, — усміхнулася Люба й пішла говорити з Любим по телефону.

Мала безпородна нечупара полізла до миски з моїм кормом. Почала бігати будинком, а потім попісяла на диван! Ну й манери. «Не можу дивитися на все це», — вирішила я, тож просто пішла спати.

Уранці, як Люба вийшла на роботу, Кава підійшла до мене.

— Яка ж ти біла й пухнаста. Покажеш мені тут все, мур? — спитала вона й потягнулась потертися об мене.

— Так, стоп, а це що таке стрибає? Це блохи? Ой, лишенько мені! Блохи...

Я з криками вискочила через квартиру. Опісля мене ще хвилин десять трусило. Медитація і заспокійливий самомасаж не допомогли. Треба було викликати психолога.

ПРИВІТ,
Я БЛОХА
У КАВИ

НЯВ

ПОТРІБЕН АВАКОІТ!

— Сливко, Сливко, ти тут? — покликала я сороку, яка жила в нашому саду.

— Ка-ка-ка, Монро, це дуже смішно, — реготала вона. — Я все бачила крізь вікно.

— Специфічне в тебе почуття гумору. У тієї нечупари Кави блохи!

— Що ти тепер робитимеш?

— Почекаю тут, поки Люба прилаштує те брудне нещастя. А потім, надіюсь, викличе дезінсекторів і освятить будинок. Про всяк випадок. Може, після цього й повернусь. А поки поживу в саду, помандрую, пізнаватиму світ, займусь йогою. Медитуватиму! Сходжу в гості до Козира нарешті! От прямо зараз і вирушу...